

putea înțelege, și au intrat repede în atenția unor reprezentanți ai regimului politic ateu, iar internarea la psihiatrie reprezenta o măsură comodă de a-l elimina discret din spațiul public. Despre acest capitol dureros din viața sa, amintea doar faptul că a fost „*la mai multe balamucuri*” și oferea unele detalii despre două dintre acestea.

De fiecare dată, însă, căuta să scoată în evidență modul minunat în care a reușit să-și păstreze credința, sănătatea și chiar viața cu ajutorul rugăciunii, în pofida tratamentelor la care a fost supus, dar și puterea și lucrarea lui Dumnezeu, căruia Îi mulțumea mereu că l-a scos din acele încercări dificile. „*Dar tot rugăciunea. Eu nu pot fără rugăciune. Și acolo mă puneam în genunchi ca și aici. Și ziceam rugăciuni. Mai erau unii, care nu erau așa bolnavi. Mai erau câteva persoane, dar nu mulți, care m-au văzut pe mine. Se puneau și ei în genunchi. Da' alții nu aveau treabă. Fumau! Și-apoi, da', nici nu v-am mai spus că am mai fost și m-au mai prins... și la alte balamucuri.*”

Prin anii 1998-1999, aparent din întâmplare, Cuviosul mi-a arătat buletinul. Era de tip vechi, cu foi. Credeam atunci că voia să verific dacă mai este valabil, să aflu în ce an s-a născut sau câți ani are etc. Când l-am deschis, am văzut că avea dungă roșie, o linie groasă trasă, pe diagonală, care nu putea să te lase altfel decât fără cuvinte. Auzisem în anii regimului comunist că există persoane care poartă această pecete, dar nu mi-am imaginat despre Cuviosul că se poate afla într-o astfel de situație. M-a scos foarte

repede din starea de uimire în care mă aflam, prin cele câteva detalii despre suferințele îndurate de la regimul ateu pe care mi le-a oferit atunci, însă n-a dorit să-mi spună când i-a fost pus în buletin respectivul „semn”. Am înțeles mai târziu că și l-a asumat drept confirmarea „oficială” a trăirii nebuniei pentru Hristos în anii comunismului românesc, dar și după căderea acestuia, până la moarte. În aceeași cheie de înțelegere a acceptat să-i fie acordată, până în anii 2004-2005, mica pensie de handicapat neuropsihic, chiar dacă și banii respectivi i-a făcut milostenie.

În 13 octombrie 2018, Cuviosul Gherontie a plecat la Domnul, cu mare discreție, așa cum a trecut prin lume ori de câte ori nu voia să fie cunoscut sau înțeles și acolo unde a profetit de ani de zile, în Țara Sfântă. Dumnezeu l-a chemat la El din Betleem, cu o moarte ca o adevărată naștere pentru viața veșnică. Trupul lui obosit de multele poveri pe care le-a dus în viață, dar înnobilit de venirea asupra sa a harului dumnezeiesc, și-a găsit odihna veșnică la Mănăstirea Tismana, veche lavră de spiritualitate ortodoxă în România, pe care a iubit-o foarte mult. Spunea, cu câțiva ani în urmă: „Când te vei gândi la mine, are să îți meargă bine!”. Ne amintim mereu de el și îl chemăm în ajutor: noi suntem aceiași, dar și el este același grabnic și puternic mijlocitor pentru noi în fața tronului Preasfintei Treimi!

(Cuviosul Gherontie cel nebun pentru Hristos, Preotul Dorin Opriș, Monica Opriș)

DIN MINUNILE CUVIOSULUI GHERONTIE

Într-un an, fratele meu a rămas fără serviciu și îi era tare greu ca, dintr-un singur salariu, să-și întrețină familia cu doi copii. Astfel că l-am rugat pe Cuviosul să facă rugăciune pentru el.

- Da-i credincios?
- Crede în Dumnezeu, dar nu merge la biserică.
- Păi, să meargă, că îl ajută Dumnezeu!

Nu după multă vreme, fratele meu și-a găsit un serviciu pe specializarea lui, întocmai cum își dorise. Însă eu uitasem de rugămintea mea către Cuviosul. Au trecut câteva săptămâni, când mă întrebă:

- Ce face frățiorul Cuvioșiei tale? Și-a găsit serviciu sau s-a angajat?

Auzind acestea, m-am rușinat pentru că atunci, în sinea mea, avusesem sentimentul că Părintele nu luase aminte la rugămintea mea, dar el s-a rugat și i-a purtat de grijă.

- Da, Părinte, s-a angajat, vă mulțumim pentru rugăciune!
- Ioi, dragă, să-I mulțumim Domnului!

(Monahia Teodora, Mănăstirea Nera)

Parohia Învierea Domnului, telefon 0743538830.